

Lidé do Krkonošského národního parku jezdí zejména za turistikou, čerstvým vzduchem a přírodou. Ta může přežít 6 milionů návštěvníků ročně jen tehdy, pokud budou dodržovat následující pravidla. Jsou v podstatě stejná, jako když navštívíme nějakého kamaráda u něj doma. V Krkonoších je naším hostitelem příroda a my jsme dočasní hosté.

- Jásejte potichu. Zdejší zvířena Vám stejně nerozumí a dalším návštěvníkům může příjemné pocity navozovat ticho.
- Váš pobíhající čtyřnohý miláček může obtěžovat volně žijící živočichy a ostatní návštěvníky. Raději ho nechte na vodítku.
- Rozkvetlá horská květena by měla být jen potěchou Vašich očí. Daří se jí tady, nikoli na Vašich zahrádkách.
- Chcete-li se občerstvit, odnese v batohu zpět vše, co po Vašem posilnění zbude.
- Krkonoše jsou domovem vzácných rostlin a živočichů, kterých si ani nemusíte všimnout. Nejlépe je ochráníte, když zůstanete na značených turistických cestách.

Děkujeme a přejeeme příjemný pobyt!

MEZI KOSTELEM A ZVONIČKOU

Vydala Správa Krkonošského národního parku v roce 2015

Text: Michaela Dědková

Foto: Radek Drahý, Jana Feistauerová, Simona Macháčková

Grafická úprava: © 2123design s.r.o.

© 2015, Správa Krkonošského národního parku,
Dobrovského 3, 543 01 Vrchlabí

Vytisknuto na recyklovaném papíře.

ISBN: 978-80-87706-80-0

MEZI KOSTELEM A ZVONIČKOU

*Strážné • Struhadla •
Volský Důl • Strážné*

SPRÁVA KRKONOŠSKÉHO NÁRODNÍHO PARKU

www.krnapp.cz

1. Herlíkovická roubenka • 2. Krahulčí vodopád • 3. Milník •
4. Zvonice a seník ve Volském Dole • 5. Zeď podírající
svah nad cestou • 6. Louka plná suchopýrů

602 448 338 nebo 1210

(+48) 985 nebo 601 100 300

HORSKÁ SLUŽBA (CZ) / GOPR (PL)

EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
PŘEKRAČUJEME HRANICE

MEZI KOSTELEM A ZVONIČKOU

- STRÁŽNÉ
- STRUHADLA
- VOLSKÝ DŮL
- STRÁŽNÉ

Památný jasan

Tyto listnáče jsou v Krkonoších poměrně hojně k vidění. Částečnou zásluhu na tom má člověk, který zjistil, že jasan zasazený u chalupy svými kořeny zpevňuje svah, odvodňuje okolí obydlí, poskytuje stín a v nejvyšší nouzi poslouží jako hromosvod, aby blesk neudeřil do boudy. Jasan ve Volském Dole zasáhl blesk dokonce dvakrát. Druhý zásah jej připravil o více než deset metrů koruny. Dvousetletý stařík s pětimetrovým obvodem kmene vypadá větší, má ale tuhé kořínky a každé jaro se znovu vzrůstá. Stojí mimo značené cesty.

Přední a Zadní Žalý

Výraznou dominantou středních Krkonoš je Přední Žalý (1 019 m n. m.). První kopec nad Vrchlabím na svém zalesněném vršku schovává romantickou rozhlednu, ze které je za pěkného počasí výhled do daleka. Směrem na sever ho se Zadním Žalým (1 036 m n. m.) spojuje sedlo, jímž si můžete dopřát výhled na západní Krkonoše. Název obou kopců je zřejmě odvozen od slova žnout, tedy sekat travu. Lidé, kteří přišli do Krkonoš a později se tu usadili, mýtili les, aby získali dřevo a pastviny, které obhospodařovali kosením.

Zvonička a seník

Podobných zvoniček, jakou uvidíte ve Volském Dole, je v Krkonoších několik. Skoro stejnou najdete na protějším kopci přes řeku na enklávě Čerstvá Voda. Horalé je stavěli v dobách, kdy nebyl internet ani telefon, aby se rychle dozvěděli o požáru a jiných živelních událostech. Zvon také ohlašoval, kdy mají děti jít do školy. Některé z nich vypadají jako malá věžička na střeše některé boudy. Seník vedle zvoničky stál dříve v Bedřichově. Ustoupil před výstavbou bytoven a byl znovu sestaven právě tady.

Krahulčí potok

Krahulčí potok je nevelká bystřina pramenící nedaleko Předních Struhadel. Strmým svahem o převýšení 285 metrů protéká v délce necelého jednoho a půl kilometru a pod Krahulčím vodopádem se vlévá jako levostranný přítok do Labe. Právě Krahulčí vodopád vás mohl upoutat, pokud jste v zimě jeli po silnici z Vrchlabí do Špindlerova Mlýna. Když dost mrzne, vytváří tu pěkný ledopád. Na cestě z Volského Dolu do Strážného se Krahulčí potok přechází po kamenech. V zimě je mokrou pastí na neznalé běžkaře.

Zachovalá štetovaná cesta

Po této cestě chodily do práce celé zástupy budařů. Při skromné obživě, kterou poskytovalo horské zemědělství a pastva, byla možnost docházet za prací do textilky vitaným a značným přivýdělkem. Budaři vstávali ještě před svítáním a vydávali se na pochod trvající až dvě hodiny, ať bylo léto, nebo zima. Aby si cestu co nejvíce usnadnili, stavěli si lesem chodníky z kamenů, které sesbírali kolem. Stezky to byly tak precizně udělané, že se některé jejich části zachovaly dodnes. Často i jeden a půl století.

